

Marion van de Coolwijk

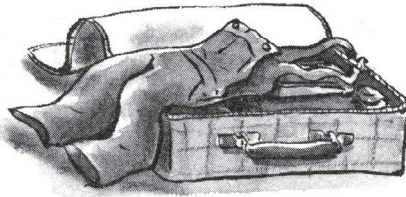
DierenAlarm!

Het geheim van de boer

Met tekeningen van Jolet Leenhout

δ

De pet is verdwenen

‘Mam! Mam!’ Linne loopt met een boos gezicht de kamer in. Een koffer inpakken vindt ze ook zo moeilijk! Want wat moet je meenemen als je op een boerderij gaat logeren?

Chloë heeft aan Linne gevraagd of ze een weekje bij haar komt logeren.

Rex, Linnes hond, mag met Linne mee naar de boerderij. Dat vindt hij prachtig, want dan kan hij met Nala, de hond van Chloë, spelen.

Maar eerst moet Linne haar koffer inpakken.

‘Mam, zal ik mijn spijkerbroek meenemen of mijn tuinbroek?’

Linnes moeder moet lachen. ‘Hebben ze bij Chloë op de boerderij een tuin?’

Linne knikt.

‘Nou, dan neem je je tuinbroek mee! Zie je hoe makkelijk het is?’ plaagt Linnes moeder.

Linne kijkt haar verbaasd aan. Haar moeder neemt haar in de maling. Wacht maar! Dat kan zij ook.

‘O, maar dan blijft er toch een probleempje, mam! Ze hebben op de boerderij van Chloë ook een heleboel spijkers. Moet ik dan mijn spijkerbroek ook maar meenemen?’

Die gekke Linne! Rex springt op haar schoot.

Hij blaft. Hij wil met haar spelen.

‘Ja, rustig,’ zegt Linne. ‘We gaan zo naar buiten. Ga maar even mee naar mijn kamertje. Dan kun je me helpen met inpakken.’

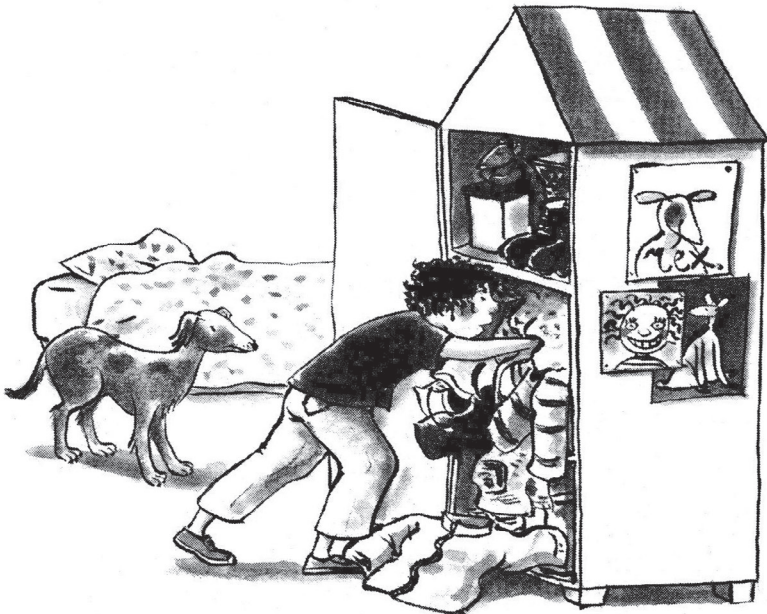
Samen lopen ze de gang op. Linne zal de prietpraatpet even uit de kast halen en op haar hoofd zetten. Dan kan ze gezellig met Rex praten.

Als Linne namelijk deze pet op haar hoofd heeft, kan ze de taal van de dieren verstaan. Dat is natuurlijk heel bijzonder, want mensen begrijpen de diertaal niet. Maar Linne kan dat nu juist wel! Niemand mag dan ook weten dat Linne de prietpraatpet in haar bezit heeft.

Zelfs haar vader en moeder niet!

Er is maar één meisje dat van het geheim weet.

Dat is Linnes vriendin Chloë! Het meisje bij wie ze morgen gaat logeren.

Linne en Chloë hebben aan elkaar beloofd dat ze het geheim aan niemand zullen vertellen.

Linne loopt naar de kast naast haar bed.

Ze doet het deurtje open en wil haar hand uitsteken om de pet te pakken.

Maar dan schrikt Linne vreselijk. Wat is dat nu?

Linne kijkt nog eens goed. Dat kan toch niet?

De pet is weg!

Hoe kan de pet nu zomaar zijn verdwenen?

Linne zoekt in alle kasten. Maar de prietpraatpet blijft zoek.

Teleurgesteld gaat Linne op haar bed zitten.

Zonder pet kan ze Rex en alle andere dieren niet meer verstaan. En dat is het ergste nog niet!

Misschien heeft iemand anders de pet te pakken gekregen. Het is een heel bijzondere pet! Als die in verkeerde handen valt, dan... dan kunnen er verschrikkelijke dingen gebeuren! Linne rent naar de huiskamer. Rex volgt haar.

‘Mam, die rode pet is uit mijn kamertje verdwenen. Ik heb heel goed gezocht, maar hij is echt weg!’

Linnes moeder kijkt op. ‘Rustig maar Linne, die pet komt wel weer terecht.’

‘Je snapt het niet!’ roept Linne. ‘Die pet is heel belangrijk voor me.’

Linnes moeder weet natuurlijk niets van de toverkracht die er in de pet zit. Ze zucht.

‘Ik heb vanochtend, toen jij Rex uitliet, je kamertje opgeruimd. Ik heb alle spullen die je niet meer gebruikt in een grote zak gedaan. Kleren, schoenen, oud speelgoed en die pet zit daar geloof ik ook bij. Ik kon toch niet weten dat je daar zo aan gehecht bent?’

‘Waar is die zak, mam?’ vraagt Linne ongeduldig. Die heb ik meegegeven aan iemand van het buurthuis. Je kon oude kleren en speelgoed meegeven voor een goed doel.’

‘Nee, toch!’ Linne springt op. De prietpraatpet weggegeven aan een goed doel! Hoe kan haar moeder dat nou doen? Langzaam beginnen de tranen in Linnes ogen te prikken. Nu kan ze nooit meer met de dieren praten!

Haar moeder loopt naar haar toe. ‘Waarom ben je nu zo verdrietig? Ik wist niet dat de pet zo belangrijk voor je was. Weet je wat? We kopen vanmiddag een nieuwe pet. Als ik terug ben van...’

‘Nee, nee, nee! Ik wil geen nieuwe pet! Ik wil die éne pet! Je snapt het toch niet!’ Linne loopt de kamer uit.

Ze moet meteen naar het buurthuis. Misschien is de prietpraatpet daar nog te vinden.

Die slimme Rex

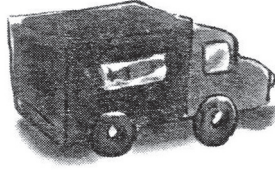

Bij het buurthuis is het een drukte van jewelste. Er zijn een heleboel vrijwilligers aan het werk om de opgehaalde spullen uit te zoeken. Linne loopt de grote zaal in. Overal ziet ze mensen met zakken lopen. Hoe kan ze in die rommel ooit haar praatpet terugvinden?

IJverig begint Linne tussen de spullen naar de prietpraatpet te zoeken. Als ze een jas aan de kant wil leggen, valt er iets uit. Linne bukt en raapt het op.

Het is een zwarte agenda. Nieuwsgierig kijkt Linne in het boekje. Op de eerste pagina staat een naam. Er staat: C. Graayer, Buitendijkseweg 11, Polderdorp. Ook staan er een heleboel telefoonnummers in het boekje. Misschien is deze agenda wel per ongeluk in de plastic zak terecht gekomen. Net zoals Linnes pet. Vlug stopt Linne het boekje in haar broekzak. Zodra ze thuis is, zal ze thuis wel even naar die mevrouw of meneer Graayer bellen.

Als Linne verder zoekt, hoort ze aan de andere kant van de zaal iemand lachen. 'Ooo nee!' roept Linne. Een grote jongen houdt de prietpraatpet boven zijn hoofd. 'Moet je kijken, mensen! Wat een belachelijk ding is dit. Geen wonder dat iemand dit wil schenken aan het goede doel.'

Het ziet er niet uit! Ha, ha, ha!’

Linne moet helemaal niet lachen. Hoe durft die jongen háár pet zo belachelijk te maken? Ze is verschrikkelijk boos! Vlug loopt ze naar de jongen toe.

‘Ik wil die pet graag kopen,’ zegt Linne.

‘Dat had je gedacht,’ antwoordt de jongen.

‘Kom morgen maar terug.’

De jongen gaat weer verder met z’n voorstelling.

Hij vindt het leuk dat de mensen om hem lachen en hij doet steeds gekker.

Ten slotte neemt hij de pet in zijn handen en maakt er een diepe buiging mee.

De mensen klappen.

Maar wat is dat? Opeens wordt de pet uit zijn handen gerukt. De mensen die om hem heen staan, beginnen nog harder te lachen.

Dan ziet de jongen een grote hondenkop vlak bij zijn gezicht. Hij springt achteruit en valt over een stoel. Languit ligt hij op de grond.

Rex, want die is het natuurlijk, heeft de prietpraatpet in zijn bek en gromt.

De jongen kruipt langzaam achteruit. Hij is bang.

Linne loopt vlug naar Rex toe.

‘Knap werk, Rex. Kom mee.’

Linne trekt Rex mee naar de uitgang van de zaal.

Hij heeft de pet stevig tussen zijn tanden zitten.

Die pakt niemand meer van hem af.

Samen rennen ze naar buiten.

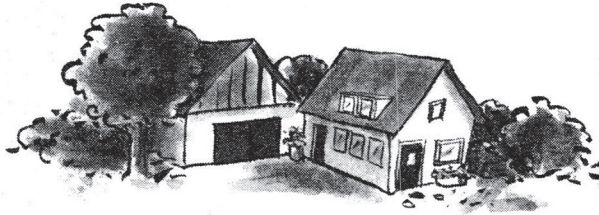
Als ze om de hoek van de straat zijn, pakt Linne de pet van Rex. Zal de prietpraatpet nog werken? Zal ze nog met de dieren kunnen praten?

Linne zet de pet op haar hoofd en fluistert de toverformule. 'Vooruit, Rex. Zeg eens wat tegen me?' vraagt ze dan. Rex schudt zijn kop. 'Hè, hè, is me dat schrikken. Die jongen was wel bang voor mij, vind je niet, Linne?'

Linne springt van blijdschap in de lucht. De pet werkt nog! Ze kan Rex verstaan. 'Jij hebt een flinke kluif verdiend!' roept Linne blij.
'Rennen, Rex, want daar komt die jongen aan.'

Op de boerderij

De volgende dag is Linne al vroeg wakker. Na het ontbijt brengt mam haar naar de boerderij van Chloë en haar ouders. Na de koffie gaat Lannes moeder weer terug naar huis. Chloë en Linne zwaaien haar uit.

‘Zullen we eerst je spullen naar mijn kamertje brengen?’ zegt Chloë. ‘Dan kun je zien waar je vannacht slaapt.’

Linne knikt.

Rex en Nala zijn in geen velden of wegen te zien. Die hollen waarschijnlijk over het erf. Linne is benieuwd hoe Chloës kamertje eruit ziet.

Ze lopen door de keuken naar de voorkamer.

Linne pakt haar koffer en loopt achter Chloë aan, die de trap al oprent.

‘Hé, niet zo snel! Die koffer is zwaar, hoor!’ roept Linne. Ze sleept de koffer de trap op. Het is een lange draaitrap. ‘Ook dat nog!’ zucht ze.

Chloë moet lachen. ‘O, sorry! Wacht maar, ik help je wel even.’ Chloë loopt een paar treden naar beneden en pakt de koffer van Linne aan. ‘Nou, die is inderdaad zwaar! Het lijkt wel of je een jaar komt logeren!’